

РЕШЕНИЕ

№ 8174

гр. София, 19.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 06.12.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Вladoва

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **10837** по описа за **2013** година докладвано от съдия Славина Вladoва, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба Директора на дирекция „Общински строителен контрол“ към Столична община срещу съдебно решение от 27.09.2013г. по нахд № 6137/2013г., постановено от СРС, НК, 20 състав, с което се отменя изцяло наказателно постановление № РД – 21 - 21 от 07.03.2013г. на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, с което е наложено административно наказание глоба в размер 1 000 лв. на основание чл. 232 ал. 1 т. 2 във връзка с чл. 239 ал. 1 т. 6 във връзка с чл. 223 ал. 1 т. 11 от ЗУТ на К. П. К. в качеството му на главен инженер на СО – район „В.“ за нарушение по чл. 149 ал. 1 от ЗУТ.

В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно, постановено в противоречие със закона. Твърди, че неправилно СРС е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Твърди, че неправилно СРС е приел, че в АУАН и НП е посочена като нарушена нормата на чл. 232 ал. 1 т. 2 от ЗУТ. Напротив твърди, че като нарушена е посочена нормата на чл. 149 ал. 1 от ЗУТ, с което пък нарушение е посичл, че е осъществен съставът на чл. 232 ал. 1 т. 2 от ЗУТ, с което пъкм посочва, че правилно е посочена правната квалификация на нарушението, която пък съответства

на извършеното нарушение. Твърди освен това, че неправлно СРС е приел, че в АУАН и НП не са изложени мотиви защо и на какво основание [фирма] е заинтересована страна. Напротив твърди, че такива мотиви са развити. Твърди освен това, че не е допуснато визираното от СРС нарушение на чл. 52 ал. 4 от ЗАНН, а именно, че банкетно е посочено, че е подадено възражение, но не са обсъдени наведените доводи в него. Твърди, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Исква оспореното съдебно решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

Ответникът по касация К. П. К., редовно призован, явява се лично в съдебно заседание и изразява становище за неоснователност на касационната жалба и законосъобразност на оспореното съдебно решение и иска същото да бъде оставено в сила.

Представителят на СГП прокурор Павлов изразява становище, че жалбата е неоснователна, а съдебното решение на СРС за правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, подадена е от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, а именно: не са посочени елементи от състава на нарушението, както и кое обстоятелство прави [фирма] заинтересована страна; неясна правна квалификация, тъй като е посочено, че К. е нарушил разпоредбата на чл. 149 ал. 1 и чл. 232 ал. 1 т. 2 от ЗУТ, а от текста на посочената втора разпоредба е сакционна и не въвежда задължение за определено действие, което не е било изпълнено от К.; че е нарушена разпоредбата на чл. 52 ал. 4 от ЗУТ, а именно, че не са изложени мотиви от административния орган защо не е уважено подаденото възражение срещу АУАН. При издаване на оспореното решение СРС е приел от фактическа страна, че К. П. К. като длъжностно лице – главен инженер на СО – район „В.” е издал разрешение за строеж № II – 40 от 21.12.2012г. за строеж „Оптичен кабел по [улица], [улица]([улица]), [улица], находящи се в [жк], СО”, като за издаденото разрешение за строеж не е съобщено на [фирма] в нарушение на разпоредбата на чл. 149 ал. 1 от ЗУТ, като по този начин е осъществил съставът по чл. 232 ал. 1 т. 2 от ЗУТ. Приел е, обаче, че във връзка с установените нарушения на административно производствените правила следва оспореното НП да се отмени. За да постанови оспореното решение СРС е събрал всички относими към спора доказателства – писмени и гласни – разпитал свидетеля Т. – актосъставител.

Оспореното съдебно решение на СРС е правилно и законосъобразно като краен резултат, но не по изложените в него съображения.

На първо място основателно е възражението на касатора за това, че СРС неправилно е приел, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Настоящият състав намира, че такива не са допуснати и оспореното НП съдържа всички реквизити, изискуеми от закона, както и че точно и ясно е дадено описание на вмененото на наказаното лице нарушение,

което пък съответства на правната квалификация, дадена в него. Освен това незаконосъобразно СРС е приел, че в НП не са описани фактите въз основа на които се приема, че [фирма] е заинтересована страна и е следвало разрешението за строеж да ѝ бъде съобщено. Напротив видно от представеното НП в него е посочено защо се приема [фирма] за заинтересована страна по издаденото разрешение за строеж, а именно, тъй като разрешение с разрешението за строеж оптичен кабел е поставен в шахтите/каналната мрежа на [фирма], за което е издадено удостоверение за търпимост. Освен това посоченото необсъждане на подаденото възражение и липсата на мотиви защо не е уважено не е нарушение от категорията на съществени, тъй като с необсъждането му от административния орган не се преклудира възможността на наказаното лице да наведе същите възражения и пред съда, т.е. с това действие не се нарушава правото на защита на наказаното лице. Това е така, тъй като той би могъл да се защити със същите възражения и пред съда. Въз основа на горното настоящият състав намира, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати визиранията от СРС съществени нарушения на административно производствените правила.

На второ място посоченото обаче от СРС като съществено нарушение на административно производствените правила, а именно неясна правна квалификация и изложените мотиви относно това, че чл. 232 ал. 1 т. 2 от ЗУТ е санкционен и не съдържа правило за поведение и съответно мотивите, че не е доказано извършеното нарушение във връзка с другите цитирани норми, не съставлява съществено нарушение на административно производствените правила, а представлява становище по спора по същество. Настоящият състав намира, че вмененото на наказаното лице деяние, а именно неуведомяването на заинтересована страна [фирма] за издаденото разрешение за строеж, не е деяние, което да е съставомерно и да осъществява съставът на чл. 232 ал. 1 т. 2 от ЗУТ, за което да се следва наказание. За да се наложи наказание, то следва да бъде извършено нарушение. Настоящият състав намира, че в конкретния случай наказаното лице не е извършило вмененото му нарушение по следващите съображения. Нормата на чл. 232 ал. 1 т. 2 от ЗУТ предвижда, че „Наказва се с глоба от 1000 до 5000 лв., ако по друг закон не е предвидено по-тежко наказание, длъжностно лице, което: съгласува, одобри или издаде строителни книжа в нарушение на този закон, на актовете по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството, както и на действащите устройствени планове”. Видно от посоченото наказва се с наказанието по тази разпоредба лице, което съгласува, одобри или издаде строителни книжа в нарушение на закона. Съставомерните деяния са съгласуване, одобряване и издаване на строителни книжа. Безспорно карагутев е издал разрешение за строеж, но няма твърдение това разрешение за строеж да е издадено в противоречие със закона. Нарушението на закона по смисъла на посочената разпоредба следва да е извършено в рамките на производството, реквизитите, изискванията за издаване на разрешението за строеж. Посоченото действие, за което се твърди, че е извършено в противоречие със закона – несъобщаването на заинтересованата страна в разрез с чл. 149 ал. 1 от ЗУТ, не представлява действие по издаване на разрешението за строеж. Това е видно и от тълкуване на нормата, а именно в нея се посочва, че за издаденото разрешение за строеж се съобщава на заинтересованите страни, така както са описани в ал. 1 и ал. 2 на чл. 149 от ЗУТ. Видно от цитираното в нормата на чл. 149 ал. 1 от ЗУТ е използвано минало време, а именно за издаденото разрешение за строеж, като в тази връзка следва, че дейността по съобщаването на разрешението за строеж не е част от

действията по издаването му. В тази връзка СРС макар и не съвсем ясно мотивиран законосъобразно е приел, че в НП не е посочено с кое точно действие наказаното лице е нарушило и кои правила е нарушило във връзка с одобряването, съгласуването или издаването на строителни книжа. След като действието по съобщаване на разрешението на строеж не представлява действие по издаването на разрешението за строеж, то несъобщаването съответно не изпълва състава на чл. 232 ал. 1 т. 2 от ЗУТ. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че наказаното лице не е извършило действие, с което да е нарушило нормите по съгласуването, одобряването или издаването на строителни книжа, съответно не е извършило нарушение.

Най – накрая за пълнота на изложението съдът намира за необходимо да посочи, че несъобщаването на разрешението за строеж на заинтересовано лице, в конкретния случай [фирма] е от значение само и единствено за срока за оспорването му от това заинтересовано лице, съответно за влизане в сила на разрешението за строеж. Това е така, тъй като докато не е съобщено на всички заинтересовани страни и не са изтекли сроковете за оспорване разрешението за строеж не може да влезне в сила. В тази връзка и същото не представлява нарушение на норми по издаването или съгласуването или одобряването на разрешението за строеж или строителните книжа по издаването му.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, VIII Касационен състав смята съдебното решение от 27.09.2013г. на СРС, НК, 20 състав по нахд № 6137/2013г. за валидно, допустимо и законосъобразно като краен резултат и в този смисъл следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 27.09.2013г. по нахд № 6137/2013г., постановено от СРС, НК, 20 състав, с което се отменя изцяло наказателно постановление № РД – 21 - 21 от 07.03.2013г. на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол”, с което е наложено административно наказание глоба в размер 1 000 лв. на основание чл. 232 ал. 1 т. 2 във връзка с чл. 239 ал. 1 т. 6 във връзка с чл. 223 ал. 1 т. 11 от ЗУТ на К. П. К. в качеството му на главен инженер на СО – район „В.” за нарушение по чл. 149 ал. 1 от ЗУТ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

